

Глава 1.1

Прохолодний літній день загортав місто в приємну свіжість, а в чистому повітрі вже відчувався невагомий присмак осені. Вероніка впевнено йшла тротуаром, який майже повністю ховався під густими кронами кленів. Літо закінчується. На календарі кінець серпня і на порозі вже стоїть осінь в сірому плащі туманів та дощів. Вероніка не любила холод і вологу мряку. Тому щоразу проводжала літо з сумом, який відгукувався в серці терпким ароматом пожовклого листа.

Побачивши п'ятиповерхову офісну будівлю, за якою розташовувалася огорожена парканом територія, Вероніка зробила глибокий вдих. А потім підійшла до широких скляних дверей будівлі і зупинилася, кинувши погляд на своє відображення. Приталена сукня персикового кольору з круглим вирізом біля шиї закінчувалася трохи вище колін і гарно сиділа на стрункій дівочій фігурі. Верхня частина вбрання ховалася під коротким чорним жакетом. Грайливий вітер закрутив довге світло-каштанове волосся Вероніки шовковистими хвилями. Світло-карі очі дівчини були дуже серйозними, а найяскравішою складовою її макіяжу була помада ніжно-коралового відтінку. В чорних босоніжках на тонких підборах було не зовсім звично. Але Вероніка вміла носити таке взуття і розуміла, що воно найкраще пасує до ділового образу.

Вероніка взялася за довгу вертикальну ручку скляних дверей і відчинила їх, опиняючись всередині будівлі. Праворуч від входу розташовувалися сходи та ліфт, а навпроти стояла стійка рецепції. За нею сиділа симпатична дівчина в легкій блузці м'ятного кольору. Вбрання гарно пасувало до сірих очей адміністраторки та її світлого хвилястого волосся, що ледь доходило до плечей. Вероніка прочитала на бейджі дівчини ім'я «Марія».

— Вітаю в «Air Технолоджіс», — з посмішкою привіталася адміністраторка.

— Добрий день, — кивнула їй Вероніка. — Я на співбесіду.

— Вам на четвертий поверх, коридор ліворуч, — пояснила Марія. — Співбесіда проходить в конференц-залі, на дверях є табличка.

Вероніка подякувала і рушила до ліфта. Простора темно-сіра кабіна швидко

підняла дівчину на четвертий поверх. Вероніка легко знайшла потрібні двері, бо біля них утворилася маленька черга з двох дівчат. На вигляд їм обом було близько тридцяти. Мабуть, точно мають досвід роботи. Вероніка тихо зітхнула, зняла жакет і зупинилася біля стіни, приготувавшись чекати.

У запрошенні не було вказано час, тому кандидатки заходили по черзі. Вже через п'ятнадцять хвилин Вероніка залишилася в коридорі сама. Темно-коричневі двері конференц-зали відчинилися і з них вийшла остання дівчина, яка була попереду. Вона виглядала дуже задоволеною і мовчки поспішила до ліфта. Вероніка підійшла до дверей і потягнула їх на себе. Опинившись всередині, вона побачила довгий стіл, за яким сиділа жінка років п'ятдесяти у світло-сірому костюмі зі штанів та жакета. Її пряме чорне волосся було охайно підстрижене під каре. Поруч з жінкою сиділа повненька молода білявка з блакитними очима і довгим волоссям, зібраним у хвіст. Вона була одягнена в сині джинси та світло-червону кофтинку на ґудзиках. Вероніка одразу зрозуміла, що суворого дрескоду в офісі не дотримуються.

— Добрий день, — промовила вона, причиняючи двері. — Можна?

— Ще одна кандидатка? — чорні очі старшої жінки перемістилися на Вероніку.

— Це остання, Катерино Степанівно, — промовила білявка, простягнувши жінці білий папірець. — Демидевич Вероніка. Ось її анкета.

— Дякую, Ніно! Повертайся на своє місце, далі я сама.

Ніна вийшла в коридор, а Катерина Степанівна вказала Вероніці на стілець навпроти себе. Дівчина повісила жакет на спинку стільця і сіла, відчайдушно намагаючись приховати шалене хвилювання.

— Вероніка, — Катерина Степанівна уважно вивчала анкету. — Ще навчаєтесь?

— Закінчила третій курс. Факультет економіки та менеджменту.

— Дев'ятнадцять років. Маєте досвід роботи?

— Ні, — Вероніка непомітно переплела пальці рук під столом. — В

оголошенні було вказано, що ви готові взяти студентку без досвіду.

— Це так, — кивнула жінка. — Але у нас вже є кандидатки з досвідом і...

— Навіщо ж тоді вказувати, що ви готові взяти людину без досвіду? — перебила її Вероніка. — Однаково ви навіть не даєте їй шанс.

— Хм, — чорні очі Катерини Степанівни хитро примружилася. — Вероніко, а чому я повинна взяти на цю посаду саме вас?

— Бо я наполеглива, відповідальна, швидко вчуся і вмію переконувати.

— І сперечатися теж вмієте. З такими як ви можуть бути проблеми.

— Я не нахабна, — тихо заперечила Вероніка. — Але вмію відстоювати свою точку зору. Це допомагає в продажах. Хіба ні?

— Тут погоджуюся, — кивнула жінка. — А як поєднаєте роботу і навчання?

— В оголошенні було написано, що можлива часткова зайнятість.

— Але у мене купа анкет від кандидаток, які можуть працювати повний день.

Вероніка не змогла знайти відповіді на цей вагомий аргумент і мовчки опустила погляд на свої зчеплені пальці рук. Марно було сподіватися отримати цю посаду. Всім потрібна людина з досвідом, яка може працювати повний день.

— Мені справді потрібна ця робота, — тихо промовила дівчина.

— Так всі кажуть, — Катерина Степанівна зібрала папери та підвелася. — Ми розглянемо вашу кандидатуру, Вероніко. Дякую, що прийшли. Гарного дня.

Жінка вийшла з конференц-зали і причинила двері. Вероніка втомлено перевела подих і встала зі стільця. Треба було припнути язика. Але як же важко мовчати, коли кортить відстояти свою позицію! Настрій одразу впав у мінус. Підхопивши жакет і сумку, Вероніка підійшла до дверей та

роздратовано штовхнула їх вперед. Від докладеного зусилля двері відчинилися занадто різко. І з тріском вдарилися об щось, що знаходилося по той бік. Вероніка помітила чоловічу руку з годинником на зап'ясті, прикриту до ліктя рукавом темно-синьої сорочки. Пальці руки тримали білу чашку. Від удару чашка смикнулася і нахилилася до Вероніки, виливаючи на верхню частину її сукні теплу темну рідину схожу на каву. Дівчина встигла обурено відкрити рота, а потім почула з-за дверей різкий чоловічий голос:

— Твою ж... Якого біса?!

Глава 1.2

Погляд Вероніки прилип до зіпсованої сукні. Біля правого плеча швидко розповзалася темна пляма від кави, а рівень роздратування досягнув критичної позначки. Невдала співбесіда, кепський настрій, а тепер ще й зіпсована сукня?! Вероніка відірвалася від споглядання плями, вилетіла в коридор і побачила чоловіка. На вигляд незнайомцю було років тридцять. Темно-синя сорочка спортивного крою бездоганно сиділа на його міцному тілі, підкреслюючи широкі груди та відкриваючи руки до ліктів. Здавалося, що вся кава дісталася сукні Вероніки. Сорочка незнайомця була абсолютно чистою і гарно пасувала до його чорних джинсів. Погляд дівчини ковзнув по чоловічих грудях, автоматично помітив два розстебнутих верхніх ґудзики біля шиї та піднявся вище.

Здавалося, що чоловіка добряче вдарило дверима. Він морщився і притискав долоню до бокової частини голови, тримаючи в іншій руці порожню чашку. Вероніка мимоволі відмітила, що екземпляр дуже симпатичний. Рішучі риси обличчя, легка щетина на підборідді, прямий ніс, коротке темне волосся. І очі. Темно-карі, загадкові, небезпечні... І дуже-дуже злі.

— Вибачте, — втомлено зітхнула дівчина. — Я не...

— Ти з ноги двері відчиняла?! — різко запитав незнайомиць, потираючи рукою постраждалу ділянку голови. — Мало не вбила!

— Я не вмію бачити крізь стіни, — Вероніка розуміла свою провину, але різкий тон незнайомця та зіпсована сукня мимоволі викликали захисну реакцію.

— І головою думати теж не вмієш! Хто ж так двері відчиняє?!

— Ти теж винен. Дивись як сукню зіпсував!

— Випереш і буде як нова, — чоловік прибрав руку від голови та знову скривився. — Дідько! Так і струс мозку заробити можна. Йди геть з очей моїх!

Вероніку неймовірно обурила така поведінка. Почуття провини за випадковий удар дверима миттю потонуло під хвилею злості. Що за нахабний перець?

— Якщо мозку немає, то струс йому не загрожує, — буркнула дівчина.

— Це у мене мозку немає?! — чоловік різко зустрів її погляд, а його темно-карі очі спалахнули небезпечним вогнем.

— Ну не я ж гуляю під зачиненими дверима з чашкою кави!

— Як звати? — незнайомиць повільно підійшов ближче, нависаючи над дівчиною суворою скелею. — З якого відділу?!

— На щастя ні з якого! — фиркнула Вероніка. — Ця недолуга фірма навряд візьме мене на роботу без досвіду.

— Оу! Якщо ця фірма така недолуга, то чого ж ти сюди прийшла?

— Бо робота треба. Але відмова навіть краща. Не доведеться працювати з тобою в одному офісі!

Вероніка сміливо витримала пекучий погляд чоловіка, який наскрізь пропалював її гнівом, розвернулася і граційно пішла геть. Хотілося терміново знайти туалет, спробувати хоч якось врятувати сукню. Дівчина всім тілом відчувала, що незнайомиць дивиться їй услід, але озиратися не стала. Проте добре почула впевнений чоловічий голос:

— З таким характером тебе не врятує жоден досвід. Мала нахаба!

Пошуки потрібної кімнати зайняли у Вероніки лише кілька хвилин. Опинившись у невеликому туалеті з трьома кабінками, дівчина помітила,

що всі вони порожні. На дверях був замок, тому Вероніка зачинилася зсередини та повісила жакет і сумку на вішалку дверей однієї з кабінок. А потім підійшла до рукомийника над яким висіло велике дзеркало і поглянула на своє зіпсоване вбрання. Витративши хвилин п'ятнадцять, дівчина змогла трохи відмити пляму за допомогою теплої води та рідкого мила. Але після цього сукня на грудях стала вологою і це викликало дискомфорт. Витерши мокру тканину паперовим рушником, Вероніка натягнула жакет, ховаючи під ним мокру пляму. Треба якомога швидше йти звідси. Нехай керівництво «Air Технолоджіс» самотужки продає свої кондиціонери та системи вентиляції!

Покинувши туалет, Вероніка вийшла до ліфта і натиснула кнопку. Почувши позаду себе тихі кроки, дівчина озирнулася... І побачила незнайомця, якого вдарила дверима по голові. Тепер його обличчя було надзвичайно серйозним і трохи похмурим. Чоловік теж наближався до ліфта, опустивши очі в підлогу. Здавалося, що він зосереджено над чимось міркував. Проте за пару метрів від ліфта все ж таки підняв голову і помітив Вероніку. Зустрівши погляд дівчини, незнайомиць зупинився поруч із нею і роздратовано зітхнув, демонстративно закотивши очі. Вероніка відвернулася, не маючи жодного бажання щось казати. Може піти сходами? Не хочеться їхати з цим крутим перцем, який остаточно зіпсував день. Поруч тихо відчинилися дверцята ліфта, але Вероніка залишилася на місці, не поспішаючи заходити в кабіну.

— Дами вперед, — пролунав біля неї знайомий чоловічий голос.

Вероніка насторожено озирнулася на незнайомця і побачила, що вираз його обличчя змінився. Темно-карі очі тепер світилися веселими іскрами, а на губах чоловіка з'явилася дивна посмішка. Легка, невимушена і дуже сексуальна. Чомусь щоки Вероніки враз спалахнули рум'янцем, а серцебиття трохи прискорилося. Здоровий глузд підказував, що краще йти сходами. Але Вероніка все ж таки увійшла в кабіну та зайняла куточок якомога далі від чоловіка. Незнайомиць зайшов слідом за нею і натиснув кнопку першого поверху. Дверцята зачинилися і кабіна рушила вниз. Вероніка затамувала подих. Ліфт спуститься швидко, лише пару секунд. Не треба так...

Незнайомиць розвернувся до дівчини, а на його обличчі знову з'явилася дивна посмішка. Зустрівши розгублений погляд Вероніки, чоловік

простягнув руку убік і впевнено натиснув кнопку «STOP». Ліфт зупинився, зависнувши між поверхами. Темно-сіра кабіна, яка ще недавно здавалася Вероніці просторою враз зменшилася до розмірів сірникової коробки. Серце все швидше стукало об ребра, ноги стали ватяними. Втиснувшись спиною в стіну кабіни, Вероніка не зводила погляду з незнайомця і відчайдушно сварила себе за те, що не пішла сходами. Чому він так дивиться? Навіщо зупинив ліфт? Вероніка почувалася загнаним у пастку зайчням. А незнайомиць почав повільно наближатися до неї ходом небезпечного хижака, який вийшов на полювання.

...